

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อรู้ถึงอิทธิพลของคำประสมสระ และการมีตัวสะกดว่าจะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้การอ่านคำของนักเรียน ที่พูดภาษาแม่ต่างกันหรือไม่ ตลอดจนกริยารวมระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษา รวมทั้งผลพลอยได้จากการทดลองที่นอกเหนือจากการทดสอบสมมติฐาน เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเพื่อการทดสอบ ดังจะได้อภิปรายผลจากการทดลอง ตามลำดับสมมติฐานที่ตั้งไว้ดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่หนึ่ง กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ เรียนคำประสมสระเดี่ยว และเรียนคำประสมสระประสมแล้ว การเรียนคำประสมสระเดี่ยว จะใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้น้อยกว่าการเรียนคำประสมสระประสม ผลการทดลองพบว่า มีข้อผิดพลาดของคะแนนครั้งการเรียนรู้ คำประสมสระเดี่ยวน้อยกว่าคำประสมสระประสม และจากการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 14 พบว่า ความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงชี้ให้เห็นว่า คำประสมสระเดี่ยว อ่านง่ายกว่าคำประสมสระประสม สมมติฐานข้อที่หนึ่งจึงได้รับการสนับสนุน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของบลูมเมอร์ (Bloomer 1956) ซึ่งพบว่า คำประสมสระเดี่ยวน่าจะอ่านง่ายกว่าคำประสมสระประสม สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เพ็ญแข สุภิกิตย์ (2526) ที่พบว่า คำประสมสระเดี่ยว อ่านคิดเพียงน้อยกว่าคำประสมสระประสม สอดคล้องกับผลการทดลองของไดเบเนดเดตโต (Dibenedetto 1980) โดยพบว่า การออกเสียงอ่านคำประสมสระเดี่ยว ง่ายกว่าคำประสมสระประสม

ถ้าพิจารณาถึงความซับซ้อนของกลไกการออกเสียง ในการอ่านคำประสมสระเดี่ยวและคำประสมสระประสมแล้วจะเห็นว่าต่างกัน โดยคำที่ประสมด้วยสระประสมมีความซับซ้อนมากกว่า ทั้งนี้ เพราะการออกเสียงสระประสม ต้องออกเสียงสระสองเสียงประสมกัน แต่การออกเสียงสระเดี่ยว

นั้น ออกเสียงสระเพียงเสียงเดียว ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ผู้เรียนใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้ ในการอ่านคำประสมสระประสม มากกว่า การอ่านคำประสมสระเดี่ยว

สมมติฐานข้อที่สอง กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ เรียนคำไม่มีตัวสะกด และเรียนคำมีตัวสะกดแล้ว การเรียนคำไม่มีตัวสะกด จะใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้ น้อยกว่าการเรียนคำมีตัวสะกด ผลการทดลอง พบว่า มีดัชนีเลขคณิตของคะแนนครั้งการเรียนรู้ คำไม่มีตัวสะกด น้อยกว่าคำมีตัวสะกด และจากการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 14 พบว่า ความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงชี้ให้เห็นว่า คำไม่มีตัวสะกดอ่านง่ายกว่าคำมีตัวสะกด สมมติฐานข้อที่สอง จึงได้รับการสนับสนุน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฮอห์นและเอห์ริ (Hohn and Ehri 1984) ที่พบว่า เมื่อใช้คำไม่มีตัวสะกด และคำมีตัวสะกด เสนอให้เด็กอนุบาลอ่าน เด็กจะอ่านคำที่ไม่มีตัวสะกดได้เร็วกว่า คำมีตัวสะกด สอดคล้องกับผลการทดลองของฮัลล์และดรูว์โนสกี (Healy and Drewmoski 1983) ซึ่งพบว่า ถ้าเพิ่มหน่วยเสียงตัวสะกดเข้าไปในคำ จะทำให้การอ่านคำยากกว่า เมื่อไม่มีหน่วยเสียงตัวสะกด สอดคล้องกับผลการทดลองของไซมอน (Simon 1974) และสุมาลี ชูศรี (2527) ซึ่งได้ศึกษาเรื่องการเพิ่มจำนวนตัวอักษรเข้าไปในคำ พบว่า ถ้าเพิ่มตัวอักษรที่เป็นพยัญชนะตัวสะกดเข้าไป จะทำให้การจำและการอ่านคำนั้นยากขึ้น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมชัย ไชยกุล (2526) ซึ่งพบว่า คำไม่มีตัวสะกด นักเรียนอ่านได้เร็วกว่าคำมีตัวสะกด

ในการอ่านคำมีตัวสะกดนั้น เด็กต้องออกเสียงในการอ่านคำตามลักษณะการบังคับเสียงของตัวสะกด ซึ่งแตกต่างไปตามลักษณะของเสียงตัวสะกดนั้น ๆ เช่น การอ่านคำที่มีพยัญชนะแม่ กก กค และกน ซึ่งเป็นพยัญชนะตัวสะกดเสียงกัก (Stop) แตกต่างจากการออกเสียงอ่านคำที่มีพยัญชนะแม่ กง กน กม เกอย และเกอว ซึ่งเป็นพยัญชนะเสียงนาสิก (Nasal) เพราะลักษณะการออกเสียงของตัวสะกดดังกล่าว มีฐานที่เกิดของเสียงแตกต่างกัน จะเห็นว่าในกลุ่มคำมีตัวสะกด ยังต้องออกเสียงอ่านยากง่ายแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบกับคำไม่มีตัวสะกดแล้ว การอ่านคำไม่มีตัวสะกดจึงง่ายกว่า เพราะไม่มีเสียงพยัญชนะ ตัวสะกดมาบังคับการออกเสียง ดังที่ อุดม

วิโรตม์สักขีตติ (2518) ได้กล่าวสรุปว่า คำมีตัวสะกด ต้องออกเสียงตัวสะกดตามลักษณะของ หน่วยเสียงตัวสะกดนั้น ๆ จึงอ่านยากกว่าคำไม่มีตัวสะกด และเมื่อพิจารณาถึงการอ่านคำของเด็กวัยเริ่มเรียน เช่น เด็กเล็กแล้ว จึงเป็นไปได้ที่เด็กวัยนี้ ยังไม่มีทักษะมากพอ ในการแยก ความแตกต่างของเสียงตัวสะกด โดยเฉพาะพยัญชนะตัวสะกด ในกลุ่มพยัญชนะแมกก กท และกบ เด็กจะแยกความแตกต่างของเสียงได้ยากมาก ซึ่งเรื่องนี้ โอคแลนด์ และวิลเลียม (Okland and Williams 1971) และพลูเมอร์ (Plumer 1970) ได้ทำการศึกษาพบว่า เด็กที่เริ่มหัดอ่านจะมีปัญหาในการแยกความแตกต่างของหน่วยเสียง เมื่อเวลาอ่านให้ฟัง โดยจะไม่สามารถโยงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร (Grapheme-phoneme) ได้ในเวลาจำกัด และในลักษณะเดียวกันนี้ คลาร์กและริชาร์ดส์ (Clark and Richards 1966) ก็พบว่า เด็กวัยหัดอ่าน จะโคตะแนนคำมาก ถ้าใช้แบบทดสอบ ที่ต้องใช้วิธีอ่านให้ฟัง เมื่อพิจารณาจากการทดลองในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีเสนอให้เรียน โดยการอ่านให้ฟัง นักเรียนอ่านตาม จึงเป็นไปได้ที่เด็กเกิดความสับสน และเกิดการรบกวนกันในเสียงตัวสะกด ทำให้การอ่านคำมีตัวสะกดช้ากว่า การอ่านคำไม่มีตัวสะกด จากข้อมูลและเหตุผลดังกล่าว ทำให้ผู้เรียนใช้จำนวนครั้งการเรียนคำมีตัวสะกดมากกว่า คำไม่มีตัวสะกด

สมมติฐานข้อที่สาม กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ เรียนคำประสมสระ และคำมีตัวสะกดแล้ว นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ จะใช้จำนวนครั้งการเรียนน้อยกว่า นักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ผลการทดลองพบว่า มีดัชนีเลขคณิตของคะแนนครั้งการเรียน ของนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่น้อยกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ และจากการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 14 พบว่า ความแตกต่างนี้ มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงชี้ให้เห็นว่า นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เรียนรู้ การอ่านคำได้เร็วกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ สมมติฐานข้อที่สาม จึงได้รับการสนับสนุน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รัดนา ทีริพานิช (2507) ซึ่งพบว่า นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่

สอดคล้องกับผลการวิจัยของสมประสงค์ สถาปิตานนท์ (2507) ที่พบว่า นักเรียนที่พูดสองภาษา โดยเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีผลสัมฤทธิ์ในด้านการสะกดคำไทยต่ำกว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยเพียงภาษาเดียว สอดคล้องกับผลการวิจัยของลีเรีย และลาพอร์ตทา (Learia and Laporta 1971) และแมดริดกับการ์เซีย (Madrid and Garcia 1981) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของเด็กสองภาษา โดยพบว่า นักเรียนที่พูดภาษาเดียว จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านักเรียนที่พูดสองภาษา

จากผลการวิจัยครั้งนี้ จึงชี้ให้เห็นว่า นักเรียนที่พูดสองภาษา จะเรียนภาษาที่สองได้ยากกว่านักเรียนที่พูดภาษาเดียว ทั้งนี้ถ้าพิจารณาในด้านขององค์ประกอบของโครงสร้างทางภาษา เช่น หน่วยเสียง พยางค์ คำ ไวยากรณ์ และประโยค ระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง โดยเฉพาะภาษามลายูถิ่นกับภาษาไทยแตกต่างกันมาก ในเรื่องระบบเสียง พยัญชนะของภาษามลายูถิ่นในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส จะไม่มีพยัญชนะเสียงหยุด หรือเสียงกัก (แมก กค และ กบ) เป็นตัวสะกดเลย ส่วนเสียงนาสิก (แมก กน กม) ใช้เป็นตัวสะกดบางเป็นส่วนน้อย ซึ่งในขณะที่เสียงสะกดเหล่านั้นเป็นเสียงตัวสะกดในภาษาไทย จึงเป็นไปได้ที่เด็กที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ที่อยู่ในวัยเริ่มเรียน จะออกเสียงการอ่านคำในภาษาไทยได้ยากกว่า นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เซอร์ลอค (Harlock 1964) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเด็กสองภาษา และได้สรุปว่า ภาษาทุกภาษา มีคำศัพท์ ไวยากรณ์ และการออกเสียงตามแบบฉบับของแต่ละภาษา เด็กสองภาษา จะต้องเรียนรู้ถึงความแตกต่างของสิ่งเหล่านี้ และเมื่อต้องเรียนสองภาษาพร้อมกันทำให้เกิดการรบกวนกันในทุกด้าน ของการเรียนภาษาเช่นเดียวกับทอรัรี่ (Torrey 1971) ที่ได้ศึกษาในทำนองเดียวกัน และพบว่า เสียงของคำในภาษาแม่ที่แตกต่างจากเสียงของคำในภาษาที่สอง ทำให้การออกเสียงในภาษาที่สองเป็นไปได้ยาก เพราะกลไกการออกเสียงแตกต่างกัน จากข้อมูลและเหตุผลดังกล่าว ทำให้เด็กเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ใช้จำนวนครั้งการเรียนในการอ่านคำมากกว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่

สมมติฐานข้อที่สี่ กล่าวว่า จะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษาแม่ คำประสมสระ และการมีตัวสะกด ในการศึกษากฎารวม ในกรณีสามตัวแปรนั้น ผู้วิจัยได้แยกศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแต่ละคู่ และระหว่างตัวแปรทั้งสาม ตามผลการวิเคราะห์ที่ความแปรปรวนแบบแฟคตอเรียล $2 \times 2 \times 2$ (ภาษาแม่ \times คำประสมสระ \times การมีตัวสะกด) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 14 พบปฏิสัมพันธ์ดังนี้

มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษาแม่กับคำประสมสระ จากข้อมูลในตาราง 10 จะเห็นว่า ผลต่างระหว่างมัธยัมเลขคณิตของคะแนนครั้งการ เรียน ของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกันที่ระดับคำประสมสระเดียว และคำประสมสระประสมแตกต่างกัน โดยผลต่างที่ระดับคำประสมสระประสมมีมากกว่า ผลเช่นนี้ชี้ให้เห็นว่า การอ่านคำที่ประสมด้วยสระประสม ของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน มีความยากง่ายต่างกัน โดยนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ใช้จำนวนครั้งการ เรียน ในการอ่านคำประสมสระประสมมากกว่า ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า นักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ เป็นเด็กวัยเริ่มเรียน ยังไม่มีทักษะมากพอ ในการออกเสียงอ่านคำในภาษาที่สอง กอปรกับโครงสร้างของหน่วยเสียงสระในภาษามลายูถิ่นกับภาษาไทย มีระดับการออกเสียงแตกต่างกัน และมีจำนวนหน่วยเสียงไม่เท่ากัน ซึ่งเรื่องนี้ พุ่งเพ็ญ เครือตราชู (2509) ได้ศึกษาเรื่องภาษามลายูถิ่นในสี่จังหวัดภาคใต้ ได้สรุปไว้ว่า หน่วยเสียงพยัญชนะและหน่วยเสียงสระในภาษามลายูถิ่น มีรูปและระดับเสียงแตกต่างจากภาษาไทยมาก และเมื่อได้พิจารณาถึงโครงสร้างของหน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทยแล้ว จะเห็นว่า ซับซ้อนกว่าหน่วยเสียงสระเดี่ยว ทำให้การออกเสียงอ่านคำประสมสระประสมเป็นไปได้ยากกว่า ดังที่ กาญจนา นาคสกุล (2524) ได้สรุปว่า การออกเสียงอ่านคำที่ประสมด้วยสระประสม มีความซับซ้อนของกลไกขณะออกเสียงมากกว่าคำประสมสระเดี่ยว จากข้อมูลและเหตุผลดังกล่าว เป็นเหตุให้การอ่านคำประสมสระขึ้นอยู่กับภาษาแม่

มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษาแม่กับการมีตัวสะกดจากข้อมูลในตาราง 11 จะเห็นว่า ผลต่างระหว่างมัธยัมเลขคณิตของคะแนนครั้งการ เรียน ของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน ที่ระดับคำไม่มีตัวสะกด และคำมีตัวสะกดแตกต่างกัน โดยผลต่างที่ระดับคำมีตัวสะกดมีมากกว่า ผลเช่นนี้ชี้ให้เห็น

เห็นว่า การอ่านคำที่มีตัวสะกดของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน มีความยากง่ายต่างกัน โดยนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้ ในการอ่านคำที่มีตัวสะกดมากกว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า นักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นเด็กวัยเริ่มเรียน ไม่มีทักษะมากพอในการแยกความแตกต่างของเสียงตัวสะกด ซึ่งมีลักษณะเสียงที่คล้ายคลึงกัน จึงเกิดการรบกวนกัน และใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้มากในการอ่านคำที่มีตัวสะกด กอปรกับโครงสร้างของคำในภาษามลายูถิ่นกับคำในภาษาไทยแตกต่างกันมาก โดยคำในภาษามลายูถิ่นส่วนใหญ่ จะไม่มีพยัญชนะเป็นตัวสะกด ดังที่ ฟุงเฟื่อง เกรือตราฐู (2509) พบว่า ในคำพูดภาษามลายูถิ่นของจังหวัดปัตตานี ยะลาและนราธิวาส ไม่มีเสียงแมกก กด และกบ เป็นตัวสะกดเลย มีเสียงแมกง กน และกม เป็นตัวสะกดบ้างเป็นส่วนน้อย ดังนั้น จากการศึกษาที่เด็กมีประสบการณ์อยู่กับภาษาแม่ ที่เป็นภาษามลายูถิ่น และอยู่ในวัยเริ่มเรียนภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาที่สอง ทำให้การเรียนภาษาที่สองเป็นไปค่อนข้างยาก โดยเฉพาะคำที่มีตัวสะกด ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้การอ่านคำที่มีตัวสะกดขึ้นอยู่กับภาษาแม่

มีการรวบรวมระหว่างคำประสมสระกับการมีตัวสะกดจากข้อมูลในตาราง 12 จะเห็นว่า ผลต่างระหว่างมัธยัมเลขคณิตของคะแนนครั้งการเรียนรู้ ของคำประสมสระที่ระดับคำไม่มีตัวสะกด และคำที่มีตัวสะกดแตกต่างกัน โดยผลต่างที่ระดับคำที่มีตัวสะกด มีมากกว่า ผลเช่นนี้ชี้ให้เห็นว่า การอ่านคำประสมสระที่ระดับคำที่มีตัวสะกด มีความยากง่ายแตกต่างกัน โดยคำที่ประสมด้วยสระประสมมีตัวสะกด ผู้เรียนต้องใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้มากกว่า ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า คำที่ประสมด้วยสระประสม และมีตัวสะกดเป็นคำที่อ่านยาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษา และทดลองของบลูเมอร์ (Blomer 1956) ไคมีเนเดตโต (Dibenedetto 1980) และเพ็ญแข สุภกิจย์ (2526) ซึ่งต่างก็พบว่า คำที่มีเสียงสระประสม อ่านยากกว่าคำที่มีเสียงสระเดี่ยว และเมื่อเพิ่มหน่วยเสียงตัวสะกดเข้าไปในคำที่ประสมด้วยสระประสม ก็ยิ่งทำให้คำนั้นอ่านยากขึ้นอีก ดังที่ฮอห์นและอีห์ริ (Hohn and Ehri 1984) และฮีลลีและดรูว์โนสกี (Healy and Drewnoski 1983) ต่างก็พบว่า ถ้าเพิ่มหน่วยเสียงตัวสะกดเข้าไปในคำ จะทำให้การอ่านคำนั้นยากขึ้น จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ความยากง่ายในการอ่านคำที่มีตัวสะกดขึ้นอยู่กับคำประสมสระ

ไม่มีกริยารวมระหว่างภาษาแม่ คำประสมสระ และการมีตัวสะกด จากข้อมูลในตาราง 13 จะเห็นว่า ผลต่างระหว่างมีขีดมีเลขคณิตของคะแนนครั้งการ เรียนของภาษาแม่ กับการมีตัวสะกดที่ระดับคำประสมสระเดี่ยว และคำประสมสระประสม แตกต่างกันและเมื่อได้ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติแล้ว พบว่า กริยารวม ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลเช่นนี้ชี้ให้เห็นว่า ไม่มีการขึ้นแก่กันและกันระหว่างตัวแปรภาษาแม่ คำประสมสระ และการมีตัวสะกด นั่นคือผลของสองตัวแปรไม่ขึ้นกับตัวแปรตัวที่สาม กล่าวคือการอ่านคำประสมสระของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน ไม่ขึ้นอยู่กับ การมีตัวสะกด